

POSTANOWIENIE

15 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 15 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J. Ś.
przeciwko [...] Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w K.
przy udziale Rzecznika Praw Pacjenta
o zapłatę i ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej J. Ś.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 11 lutego 2022 r., I ACa 728/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[PG]

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba

wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 11 lutego 2022 r. (sygn. akt I ACa 728/20) pełnomocnik powoda J.Ś. oparł wnioski o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., stwierdzając, że w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego, to jest art. 415 k.c. w zw. art. 361 k.c. w zw. z art. 231 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie w zakresie, w jakim Sąd przesądził o braku winy pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w K.; art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. w zw. z 231 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że na skutek zabiegu i leczenia powoda w pozwanym Szpitalu powód nie doznał, w wyniku zawinionego działania tego ostatniego, krzywdy uzasadniającej stwierdzenie, że należne jest mu z tego tytułu zadośćuczynienie; art. 6 ust. 1 i art. 9 ust. 1 ustawy z 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta oraz art. 31 ust. 1 ustawy z 5 grudnia 1996 roku o zawodzie lekarza i lekarza dentysty poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że w sprawie nie doszło do naruszenia prawa powoda; jako pacjenta. Jak podkreślił powód, celem wykazania powołanej przez niego przesłanki oczywistej zasadności skargi „badania z 12 stycznia 2012 r., na które powołuje się strona pozwana oraz Sąd nie były znane powodowi, nie był w posiadaniu ich wyników, ani nie miał co do nich wiedzy i ich wynik nie został także odnotowany w karcie pacjenta, w której dopiero podczas wizyty dnia 4 kwietnia 2012 r., lekarz prowadzący wpisał wyniki badań w kierunku gronkowca złocistego powołując jako źródło wyniki badań z 29 marca 2012 r. Powyższe zaniedbania szpitala, zdaniem powoda, w oczywisty sposób przesądzają o naruszeniu przez pozwanego art. 6 ust. 1 i art. 9 ust. 1

ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta oraz art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 roku o zawodzie lekarza i lekarza dentystry”. Przedstawione przez skarżącego okoliczności, w jego ocenie, przesądzają o konieczności przyjęcia przez Sąd Najwyższy zaprezentowanej skargi kasacyjnej z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Odnosząc się do skonkretyzowanej przez pełnomocnika skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy stwierdzić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że zachodzi ona wówczas, kiedy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie kwalifikowanych uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym i oczywistym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. W rezultacie oczywista zasadność skargi kasacyjnej może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.). Zdaniem Sądu Najwyższego, skarżący, wbrew zakazowi wyrażonemu w art. 398³ § 3 k.p.c., dąży w istocie do zakwestionowania dokonanych przez Sąd Apelacyjny w Krakowie ustaleń faktycznych oraz poczynionych przez ten Sąd ocen zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie skarżącego, Sąd drugiej instancji dokonał wadliwych ustaleń odnośnie do faktów, gdyż, w szczególności przyjął, wbrew stanowisku powoda, iż „wobec jednoznacznego stwierdzenia przez biegłych, że podjęte przez stronę pozwaną leczenie powoda było prawidłowe, brak jest podstaw do przypisania stronie pozwanej odpowiedzialności na podstawie art. 6 ust

1 i art. 9 ust 1 ustawy o prawach Pacjenta i Rzeczniku Prawa Pacjenta”, a ponadto Sąd ten nie dopatrył się oczywistych, zdaniem skarżącego, nieścisłości i błędów w dokumentacji medycznej. Wskazane przez skarżącego okoliczności pozostają jednak w sprzeczności z zakazem wyrażonym w art. 398³ § 3 k.p.c., zgodnie z którym podstawą skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie mogą być zarzuty dotyczące prawidłowości ustalenia faktów lub oceny dowodów. Potwierdza to także konstrukcja zarzutów skargi kasacyjnej, w których zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego zostały powołane w związku z art. 231 k.p.c. Zakazem wynikającym z art. 398³ § 3 k.p.c. objęty jest nie tylko zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 233 k.p.c., ale także szersza grupa przepisów postępowania pozwalająca sądom *meriti* na ustalanie faktów metodą bezdowodową, co następuje przy uwzględnieniu analizy wyników innych dowodów przeprowadzonych w sprawie z uwzględnieniem zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. i co obejmuje także przepisy art. 229 k.p.c. (fakty przyznane), art. 230 k.p.c. (fakty niezaprzeczone) i art. 231 k.p.c. (fakty, które można ustalić za pomocą domniemań faktycznych) (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2010 r., I CSK 123/10, z 18 lutego 2011 r., I CSK 298/10, z 18 maja 2012 r., IV CSK 486/11, niepubl. oraz z 20 kwietnia 2023 r., II CSKP 1546/22). Niedopuszczalne jest także takie formułowanie zarzutów, które pod pozorem dopuszczalnych zarzutów naruszenia prawa procesowego albo materialnego w istocie zmierzają do podważenia oceny dowodów i dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową, przed którą dochodzi do kolejnego rozpoznania spraw, bowiem jest on związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Za oczywiście uzasadnionego nie można także uznać zarzutu naruszenia art. 6 ust. 1 i art. 9 ust. 1 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta ocenianego na podstawie ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie, którymi - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - jest związany Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym. Konfrontując, zatem, zaprezentowaną przez stronę skarżącą argumentację odnośnie do wykazania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c., z ugruntowanymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego wymogami stawianymi

przedsądowi kasacyjnemu, należało ostatecznie stwierdzić, że przesłanka ta nie została wykazana.

Wskazać należy również, że nie zachodzi też nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

[ał]